

Kondor Katalin: Maradék

2025 február 22. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Mi tagadás, jó pár évtizedet meg kellett érnem, hogy megtudjam

a Szerémségben, jelen déli határunktól nem oly messze, Újvidékt?l cirka húsz kilométerre létezik egy település, melynek neve Maradék. Igazán szégyellem magam, mert beképzelten úgy hittem, szinte mindent tudok a

magyarlakta területekr?l, az elszakítottakról is, úgy is mint a földrajztudomány szerelmese, de hát tévedni emberi dolog. Ugyanis fogalmam sem volt err?l a kis településr?l, melyr?l még azt sem sikerült kiderítenem, hogy ez id? tájt hányan lakják. Azt viszont megtudtam, hogy az írások szerint 1498-ban alapították, továbbá – a helybéliek szerint – a területe már az ókorban is lakott volt, ezt ásatások bizonyították. Meg azt is, hogy nem volt könny? életük az ottaniaknak. Nem lehetett, ugyanis nehéz sors jutott nekik, hiszen a török hódoltság alatt a magyar lakosság elpusztult, elmenekült. Aztán, mint más magyar települések példája is bizonyította történelmünk során, a török hódoltság elmúltával szerbek és horvátok költöztek a faluba, majd az 1800-as évek végére magyar telepesek is érkeztek.

Az, hogy egy magyar falu ezt a nevet viseli, mindennél ékesebben bizonyítja történelmünk furcsaságait, azaz inkább tragédiáit, szenvedéseit. Hiszen tudjuk, tanultuk, mily mértékben néptelenedtek el területeink a török hódoltság idején, például a Duna–Tisza közén, mily nagy szenvedés jutott osztályrészéül számos falunk, városunk lakosságának. Mindezek ellenére nem hinném, hogy lenne a világon még egy település, egy falu, melyet Maradéknak hívnak, bár az emberiség történetét vizsgálva alighanem számos hely van olyan, amelyb?l ilyen-olyan pusztítások nyomában még maradék sem maradt. Olvasom, hogy Maradék lakosai úgy tudják, hogy falujuk hajdan volt lerohanása után csak egyetlen ház és annak tornáca maradt meg. Kés?bb aztán e köré épült fel a jelenlegi falu.

Még mindig keveset tudunk történelmünkr?l, ez azt hiszem, vitathatatlan. Pedig kitettek magukért íróink, Jókai Mórtól kezdve Gárdonyi Gézáig, Mikszáth Kálmántól Ottlik Gézáig, Herczeg Ferencig, Kertész Imrét?l Bán Mórig, és még b?ven sorolhatnánk a neveket. Témát mindegyiküknek b?ven szolgáltatott a magyar történelem. Jókai Mór születésének 200. évfordulóját ünnepeljük a napokban. Álljon itt t?le egy mondat: „A mennyországért sem szabad elárulni Magyarországot.” Legkiválóbb íróink és más foglalkozású kiválóságaink nem is tettek ilyet soha. Hanem csodálatosnál csodálatosabb, igaz írásokkal ajándékozták meg az olvasókat, s teszik ezt mindmáig. A maradék, aki meg nem így tesz, az még annyit sem érdemel, hogy értesüljön arról a különös sorsú magyar faluról, melynek nevet nehéz történelme adott. Maradék. Hadd mondjam el, hogy a szerémségi falu létezését Hetzmann Róbertt?l, a Magyar Patrióták Közösségének elnökét?l tudtam meg. Kés?bb pedig a Magyar Televízió egyik legnagyszer?bb m?sorából, a Hazajáróból. Ugyanis ?k ott is jártak. S egy verssel is megajándékozták a néz?ket, de ez valójában nem csak a falunak szól, hanem valamennyi nehéz sorsú, a történelem által megtépázott magyar településnek.

Bogdán József: Fohász a déli végeken

„Mennyei Atyánk, te vagy a végtelen, / Der?det hintsd szét a déli végeken. / Új évezred van, adj nekünk új szívet. / El ne múljon végleg e kis sziget.”

Kondor Katalin

A szerz? újságíró

www.magyarhirlap.hu

Ajánló